

[Forsvarsministeren.]

Ordførers alvorfulde Tonefald er det jo aabenbart en meget alvorlig Affære, vi her staar over for. Det er, som de virkelig store Dramaer, et Drama med et Forpil og flere paa hinanden følgende Akter. Forspillet bestaar, som den ærede Ordfører fra Forespørgerne oplyste, deri, at Generalstaben efter Forhandling med Udenrigsministeriets Pressebureau den 20. August sendte en fortrolig Meddelelse til den danske Presse, hvori man bad om, at de danske Aviser ved Offentliggørelse af Meddelelser om Ildkugler, særlige Lysfænomen og lignende, som formodedes at være Raketter, undlod at anføre andre Stedbetegnelser end det sydlige, nordlige, østlige eller vestlige Danmark. Det er rigtigt, at Generalstaben samtidig hermed udtalte sin Forhaandstak til Pressen, saafremt den vilde tilstille Generalstaben alle Oplysninger, som Pressen maatte faa, om Genstande, som kunde formodes at stamme fra eventuelle Raketter.

Jeg vil altsaa gerne her understrege, at Udgangspunktet for Generalstaben var en fortrolig Henstilling til Bladene paa Linie med, hvad alle Journalister har kendt igennem mange Aar, naar Myndighederne havde en Sag, som man i Landets Interesse ønskede behandlet med en vis Diskretion. I min egen journalistiske Virksomhed har jeg mangfoldige Gange modtaget Henstillinger af denne Karakter og naturligvis ogsaa loyalt bøjet mig for dem, naar Landets Interesser var tjent derved.

Naar Generalstaben ikke ønskede, at Pressen ved Omtalen af eventuelle Raketter skulde nævne andre Stedbetegnelser end f. Eks.: det østlige eller vestlige Danmark, saa var det ikke et Forsøg paa Hemmelighedskræmmeri eller paa at give Pressen Mundkurv paa. Grunden er ganske simpelt den, at man fra dansk Side ikke kan være interesseret i at give nogen som helst nyttig militær Oplysning til ligegyldig hvilken fremmed Magt, der maatte benytte dansk Territorium til Eksperimentomraade ved Forsøg med nye Vaaben, oven i Købet under Forhold, hvor Landets Neutralitet derved kunde udsættes for en Krænkelset, og som en nyttig militær Oplysning om saadanne Vaabens Præcision og Rækkevidde vil bl. a. Stednavne kunne tjene. Det er altsaa dette rent faktiske, denne Kendsgerning, der er Baggrunden for den meget rimelige og forstandige Henstilling, som Generalstaben har rettet til den danske Presse.

Jeg forstaar jo, at efter kommunistisk

Opfattelse begynder det egentlige Drama først paa et senere Tidspunkt, idet Generalstaben i September efter en telefonisk Henvendelse til Ritzaus Bureau udsendte en ny fortrolig Meddelelse til Pressen ledsaget af de tre aabenbart skæbnsvangre Ord „Maa ikke offentliggøres“. Som Ordføreren for Forespørgerne har oplyst, giver man i denne Meddelelse den faktiske Oplysning, at de „Raketbomber“, som man den 10. September mente at have observeret fra næsten alle Egne i Landet, havde vist sig at være en relativt skikkelig Meteor, der paa det angivne Tidspunkt, Kl. ca. 20, var passeret over Danmark med Kurs Øst—Vest og svagt nedadgaaende.

Jeg tør vel gaa ud fra, at den stillede Forespørgsel ikke har Adresse til Meteorens lunefulde Kurs Øst—Vest, men at Forespørgselsens egentlige Tyngdepunkt samler sig om de tre Ord „Maa ikke offentliggøres“, hvori man altsaa fra kommunistisk Side med en Sherlock Holmesk Skarpsindighed skimter et skummelt Anslag mod Pressens Frihed og et Forsøg fra Generalstabens Side paa at øve Censur over for Pressen.

Jeg skal saamænd villigt indrømme, at denne Meddelelse med Ordene „Maa ikke offentliggøres“ har faaet en meget uheldig Form. Det var imidlertid ikke Generalstabens Hensigt ved den at genoplive Censuren her i Landet. Det var Generalstabens Mening, at man vilde give Redaktionerne en mere privat Oplysning, medens Generalstaben samtidig ikke ansaa det for heldigt paa det daværende Tidspunkt at meddele Offentligheden, at det kun var en Meteor, idet Resultatet heraf kunde blive, at Agtpaagivenheden hos Observatørerne svækkedes, og at fremtidig Rapporternes Antal om slige eller beslægtede Fænomener blev formindsket. Det er denne Forklaring, som Generalstaben har givet mig, og som jeg ikke har nogen Grund til ikke at tro er fuldstændig korrekt.

Jeg kan imidlertid oplyse, og det er vel til syvende og sidst Sagens Kærnepunkt, at jeg personlig af en Journalist, der søgte mig i Marineministeriet, fik forelagt denne fortrolige Ritzau-Meddelelse, og lige saa snart jeg havde læst den, tog jeg i Journalistens Nærværelse Telefonen for at sætte mig i Forbindelse med Generalstaben, over for hvilken jeg gjorde opmærksom paa, at en Meddelelse af denne Karakter ikke maatte holdes hemmelig, tværtimod maatte offentliggøres for ikke at skabe mere Panik i Befolkningen end allerede sket var, lige saa vel som man netop ved Offentliggørelse maatte undgaa Mytedannelser af enhver Karakter. Bl. a. foran-